

долу, мисълта му коренно се измѣня. Значи, промѣната на движението измѣня мисълта, както и целта на човѣка. Новото, което сега иде, изисква единство въ човѣшкитѣ мисли и стремежи. Въ каквато посока да се движи, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, да не измѣня посоката на своята мисъл.

Като ученици, вашата работа е да учите, да се занимавате съ уроцитѣ и съ зададенитѣ задачи. Какво прави учителятъ, това не е ваша работа. Учителятъ се интересува отъ васъ до-толкова, доколкото решавате задачитѣ си. Въ този смисълъ отношенията между учителя и ученика сж строго опредѣлени. Каквито препятствия да срѣща на пътя си, ученикътъ трѣбва да постоянствува. Той трѣбва да бжде като гумена топка: колкото пъти да се удари въ препятствието, всѣкога да е готовъ да отскочи, да се върне назадъ и пакъ да настѣпи. Ученикътъ трѣбва да настѣпва и отстѣпва, безъ да се обезсърдчава. Само по този начинъ той може да се домогне до новата мисълъ, която се основава на абсолютна вѣра въ Първата Причина. Само така човѣкъ вижда, че може да направи всичко, каквото неговитѣ възможности позволяватъ. Кога може човѣкъ да реализира своитѣ възможности, не е важно. Важно е, че той може да ги реализира. Човѣкъ се учи и на земята, и на небето. Каквото прави на земята, ще го види на небето. Като замине за другия свѣтъ, преди да опре-